

РЕШЕНИЕ

№ 458

гр. Пловдив, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – П., 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разгледа докладваното от Красимира Д. Ванчева Въззивно търговско дело № 20225001000432 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №260043 от 11.02.2022 г.,постановено по т.д.№157/2020 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив,I V гр.с.,е осъден Г.Ф.,ЕИК ***,със седалище в гр.С. и адрес-ул.“Г.И.“№2,да заплати на Х. Е. А. с ЕГН *****,обезщетения за вреди,произтекли вследствие на следните телесни увреждания-кръвоизлив на твърдата мозъчна обвивка,довел до разстройство на здравето,временно опасно за живота,счупване на лявата лъчева кост,довело до трайно затруднение движенията на левия горен крайник,контузия на главата и разкъсно-контузна рана в областта на лицето /брадата/,причинени на територията на Република България-на път ***,КМ 1+500,гр.А.-с.Б.,в землището на гр.А.,на 27.06.2019 г. виновно от Х. И. М. при управление на лек автомобил марка „М.“,рег.№***,за който не е имало сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите,в размери както следва:

-30 000 лв. за неимуществени вреди-болки и страдания,като над уважения до пълния предявен размер от 40 000 лв. е отхвърлен предявения иск с правно основание чл.558,ал.5 във вр. с чл.557,ал.1,т.2,б.“а“ от КЗ като неоснователен.

-76,40 лв. за имуществени вреди,от които 46,40лв. Разходи за заплатени

потребителски такси по фактура №1400026310/05.07.2019 г., издадена от У. „С.“ЕАД и 30 лв. разходи за плащане на образно изследване о фактура №1200117759/05.07.2019 г., издадена от У. „С.“ЕАД;

ведно със законната лихва върху всяка главница от 14.01.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Със същото решение е осъден Г.Ф.-С. да заплати на „А.д. В. И Б.“, ЕИК *** със седалище в гр.С. и адрес-, л. „Б.“11-13, офис 5, сумата от 1718,75 лв. адвокатско възнаграждение с включен ДДС, за оказана безплатна правна помощ и съдействие на ищцата по т.д. №157/2020 г. по описа на ОС-Пловдив, I V гр. с.-Х. Е. А. с ЕГН *****, съразмерно на уважените искове.

С горното решение ищцата Х. Е. А. е осъдена да заплати на Г.Ф.-С. сумата от 126 лв. разноски по производството съразмерно на отхвърления иск, а Г.ф. е осъден да заплати в полза а Окръжен съд-Пловдив сумата от 1250 лв. държавна такса по производството и сумата от 484,82 лв. бюджетни разноски по производството съразмерно на уважените искове.

Решението е постановено при участието на Х. И. М. с ЕГН *****, като трето лице-помагач на страната на ответника Г.Ф..

С определение №260409 от 09.05.2022 г., постановено по т.д. №157/2020 г. по описа на ОС-Пловдив, I V гр.с., горното решение от 11.02.2022 г., постановено по същото дело, е изменено на основание чл.248 от ГПК в частта му за разноските, като е осъден Г.Ф.-гр.С. да заплати на „А.д. В. И Б.“-гр.С., ЕИК ***, още 198,25 лв. до пълния размер на дължимото му адвокатско възнаграждение с включен ДДС за оказана безплатна правна помощ и съдействие на ищцата по т.д. №157/2020 г. по описа на ОС-Пловдив, IV гр.с.-Х. Е. А. с ЕГН *****, съразмерно на уважените искове. Срещу същото определение не е подадена частна жалба в законния срок по ГПК.

Настоящото въззивно производство е образувано по въззивна жалба на Г.Ф.-С. с ЕИК ***, подадена чрез адв. С. М. като пълномощник на фонда, с която решение №260043 от 11.02.2022 г., постановено по т.д. №157/2020 г. по описа на ОС-Пловдив, IV гр. с., се обжалва в частта, с която Г.ф. е осъден да заплати на ищцата Х. Е. А. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., ведно със законната лихва върху главницата, и е осъден да ѝ заплати сторените от нея разноски в производството по делото съобразно уважената част от иска. Жалбоподателят поддържа становището, че в обжалваната му част решението на ОС-Пловдив е неправилно поради нарушение на материалния и процесуалния закон, както и поради необоснованост. Счита, че в нарушение на чл.12 от ГПК съдът е формирал вътрешното си убеждение въз основа на погрешен анализ на доказателствения материал по делото и че при постановяване на решението си ОС-Пловдив е нарушил процесуалните правила, свързани с преценка на доказателствената съвкупност. Неправилният анализ на доказателствата по делото, според жалбоподателя, е довел до погрешни изводи на съда за претърпените от ищцата неимуществени вреди, както и за размера на обезщетението за

неимуществени вреди. Заявява още, че в противоречие със събраните по делото доказателства, първоинстанционният съд неправилно е приел, че са налице фактическите и правни основания за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди на ищцата. Излага и доводи, че решението на ОС-Пловдив е постановено в нарушение на Постановление №4 от 25.V.1961 г. на Пленума на ВС, тъй като не е доказан от ищцата конкретния вид, характер и интензитет на вредите.

Фонда-жалбоподател сочи още във въззивната си жалба, че съдът не е обсъдил всички доказателства по делото и доводите на страните, не е преценил всички правно релевантни факти, от които произтича спорното право, като в мотивите на решението си не е обсъдил доказателства, въз основа на които е приел определени факти за осъществени, а други за неосъществени се. Заявява, че обжалваното решение е постановено при съществено нарушаване на съдопроизводствените правила, доколкото императивната разпоредба на чл.236, ал.2 ГПК изисква решението да съдържа мотиви, в които се посочват исканията и възраженията на страните, преценката на доказателствата, фактическите констатации и правните изводи на съда, а в конкретния случай изцяло липсва /според жалбоподателя/ обсъждане на събраните по делото доказателства и формиране на изводи за релевантните за спора факти. Твърди, че изложените в решението правни съждения са фрагментарни и без определена логическа последователност. Счита, че в решението е направен преразказ на доказателствата по делото, без същите да са обсъдени и анализирани, както повелява законът. Поддържа и доводи, че първоинстанционното решение е постановено в противоречие с ППВС №1/53 г. и чл.52 от ЗЗД, както и със задължителната практика на ВС, обективирана в изброените в жалбата актове на ВС и ВКС. Счита, че в решението критериите за определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди са посочени само декларативно, без всеки един от тези критерии /общи и индивидуални/ да е обсъждан съобразно конкретния случай и без определеният от съда размер на обезщетението да е съобразен с доказателствата по делото. Намира още, че съдът неправилно е кредитирал като обективни и достоверни показанията на свидетелите по делото и в нарушение на процесуалния закон не е анализирал показанията им в съответствие с разпоредбата на чл.172 от ГПК, както и че в нарушение на процесуалните правила не е анализирал в пълнота изготвеното заключение по приетата комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза. По-подробните му доводи в тази насока се съдържат в жалбата.

И на следващо място, жалбоподателят поддържа, че решението на ОС-Пловдив е постановено в нарушение на чл.51, ал.2 от ЗЗД понеже своевременно заявеното от него /като ответник по делото/ възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалата ищца е било прието от съда за неоснователно, без да са посочени каквито и да било мотиви и аргументи, от които да стане ясно защо съдът е приел това. Намира за доказано така заявеното от него възражение за съпричиняване.

И въз основа на всички, поддържани във въззивната жалба аргументи, фонда-жалбоподател моли да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно решението на ОС-Пловдив в обжалваната му част и при решаване на спора по същество от настоящата

инстанция да се отхвърли изцяло като неоснователен и недоказан предявения иск.Претендира сторените от Г.Ф. разноски в двете съдебни инстанции.

Въззиваемата Х. Е. А.-ищца в първоинстанционното производство,е подала в законния срок писмен отговор на въззивната жалба,чрез пълномощника си адв. М.М.,в който е изразила становище,че въззивната жалба е процесуално допустима,но по същество е неоснователна и следва да се остави без уважение като такава,а първоинстанционното решение е правилно,обосновано и законосъобразно в обжалваната му част и следва да бъде потвърдено като такова в същата част.Счита изложените във въззивната жалба възражения за напълно неоснователни и явяващи се в пълно противоречие със събрания доказателствен материал.Конкретните си доводи в тази насока въззиваемата развива в подадения от нея отговор.Моли да ѝ се присъдят направените пред настоящата инстанция разноски,в това число и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата.

Третото лице-помагач Х. И. М. не е взел становище по въззивната жалба.

От страните не са представени писмени доказателства в настоящата инстанция и не са заявени доказателствени искания.

Пловдивският апелативен съд,като се запозна с акта,предмет на обжалване,както и с наведените от жалбоподателя оплаквания,а също и със събраните по делото доказателства и доводите на страните,намира за установено следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима,тъй като е подадена от правен субект,имащ правен интерес да обжалва първоинстанционното решение в осъдителната му спрямо него част и при подаването на жалбата е спазен двуседмичния срок по чл.259,ал.1 ГПК.Ето защо жалбата подлежи на разглеждане и преценка по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение по реда на чл.269 от ГПК,Пловдивският апелативен съд намира,че същото решение е валиден съдебен акт,тъй като е постановено от надлежен съдебен състав,в пределите на правораздавателната власт на съда,в изискуемата писмена форма,решението е подписано,волята на съда е ясно и недвусмислено изразена,като диспозитива на решението кореспондира изцяло с мотивите му.

Извършвайки проверка по реда на чл.269 от ГПК за процесуалната допустимост на обжалваното решение,Пловдивският апелативен съд намира,че същото решение е процесуално допустимо в обжалваната му част и в частност-че съдът се е произнесъл в тази част по предявения от ищцата иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди,явяващи се последица от настъпило ПТП,а самият този иск също счита за допустим.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК,по въпросите относно законосъобразността и правилността на обжалваното решение,въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата.В тази връзка,преценявайки оплакванията в процесната въззивна жалба,както и събраните по делото доказателства, Пловдивският апелативен съд приема следното:

По т.д.№157/2020 г. по описа на ОС-Пловдив, IV-ти гр.състав,ищцата Х. Е. А. е предявила против ответника Г.Ф.-С. обективно съединени осъдителни иски с правна

квалификация по чл.558,ал.5 във вр. с чл.557,ал.1,т.2,б.“а“ от КЗ за заплащане на следните суми:сумата от 40 000 лв.,представляваща застрахователно обезщетение за причинените й вследствие на ПТП от 27.06.2019 г. неимуществени вреди,ведно със законната лихва от датата на постановяване на отказ по предявената извънсъдебна претенция за определяне и изплащане на застрахователно обезщетение от Г.Ф.-14.01.2020 г. до окончателното изплащане;сумата от 76,40 лв.,представляваща застрахователно обезщетение за причинените на ищцата вследствие на същото ПТП имуществени вреди,ведно със законната лихва от същата дата-14.01.2020 г. до окончателното плащане.

Исковете са основани на твърдения за настъпило на датата 27.06.2019 г. ПТП при описания в ИМ механизъм и място на настъпването му и при твърдения,че същото ПТП е виновно причинено от лицето Х. И. М. като водач на лек автомобил марка „М.“,модел „****“ с рег.№***,след употреба на алкохол и употреба на наркотични вещества,при нарушение на правилата за движение по пътищата.Изложени са и твърдения,че за събитието от 27.06.2019 г. е бил съставен констативен протокол за ПТП с пострадали лица №36/27.06.2019 г. и е било образувано досъдебно производство №490/2019 г. по описа на РУ на МВР-гр.А.,както и че вследствие на същото ПТП са били причинени на ищцата описаните в исковата молба травматични увреждания, неимуществени и имуществени вреди.По повод на предявените искове са изложени и твърдения от ищцата,че за към датата на настъпване на процесното ПТП-27.06.2019 г.,посоченият лек автомобил,управляван от виновното за произшествието физическо лице,не е имало сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите,поради което на основание чл.519,т.1 пр. Второ във връзка с чл.558,ал.5 от КЗ пасивно материалноправно легитимиран да отговаря по претенцията за определяне и изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени и имуществени вреди е ответника Г.Ф..В този контекст ищцата е изложила и твърдения,че на датата 21.10.2019 г. е предявила пред фонда-ответник извънсъдебна претенция за изплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди и ответникът е образувал по тази претенция щета №190210372/21.10.2019 г.,но след разменена помежду им кореспонденция,с уведомление изх.№24-00-668 от 14.01.2020 г. ответникът уведомил ищцата,че отказва да й определи и изплати застрахователно обезщетение.Изложени са в исковата молба и доводи на ищцата за обосноваване на становището й,че така постановения от ответника отказ е неоснователен.

Ответникът Г.Ф.-С. е оспорил исковете изцяло по съображения и възражения,изложени в подадения от него писмен отговор на исковата молба.В същия е поддържано възражението,че спрямо ищцата не е налице фактическия състав на риска „Гражданска отговорност“,че липсват доказателства за наличието на същия фактически състав,респ. доказателства за установяване основанието за определяне на застрахователно обезщетение.В отговора си ответникът е оспорил изложените в исковата молба фактически твърдения относно механизма на произшествието,причините и обстоятелствата,при които се твърди,че са получени сочените от ищцата вреди,както и причинната връзка на процесното ПТП с получените от ищцата увреждания.В условие на евентуалност,в случай,че съдът

намери предявените искове за основателни,ответникът е заявил,че прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата,като в тази връзка е изложил твърдението,че същата е пътувала в процесния автомобил без поставен обезопасителен колан,в нарушение на чл.137а от ЗДвП.Оспорил е и по размер исковата претенция за неимуществени вреди,твърдейки че претендирания размер на обезщетението за тези вреди е прекомерно завишен и не е съобразен с принципа за справедливост,произтичащ от разпоредбата на чл.52 от ЗЗД,нито със съдебната практика при определяне на справедливо обезщетение по смисъла на същата разпоредба.

В отговора на исковата молба ответникът е поискал на основание чл.219,ал.1 от ГПК да бъде конституирано като трето лице-помагач на страната на фонда,лицето Х. И. М.,сочено в исковата молба като виновния за произшествието водач.С определение от 27.11.2020 г първоинстанционният съд е допуснал участието на Х. И. М. с ЕГН ***** като трето лице-помагач на страната на ответника.

В допълнителната искова молба ищцата Х. А. е взела становище по заявените в отговора на ответника оспорвания на иска,считайки ги за неоснователни и излагайки доводи в тази насока,но не е заявила нови фактически твърдения във връзка с предявените искове.

В отговора на допълнителната искова молба ответникът е заявил,че поддържа изцяло подадения от него отговор на исковата молба и всички заявени в него възражения срещу исковете.

Третото лице-помагач на страната на ответника-Х. И. М.,не е депозирало писмено становище по предявените искове,но в първото открито заседание по делото,чрез пълномощника си адв. Д. Х.,е заявило,че се солидаризира с депозирания от ответника отговор на ИМ.

Първоинстанционният съд,с решението си от 11.02.2022 г.,е приел за доказани по основание предявените срещу Г.Ф. искове за заплащане на обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени и имуществени вреди вследствие на процесното ПТП от 27.06.2019 г. и като размер е уважил иска за имуществени вреди изцяло,а предявения иск за неимуществени вреди е уважил частично-до размера на сумата от 30 000 лв.За разликата до пълния предявен размер от 40 000 лв. този иск е приет за неоснователен и е отхвърлен като такъв за същата разлика,но в тази част първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в законна сила.Това се отнася и до частта на решението,с която е уважен иска за имуществени вреди-въззивна жалба срещу тази част на решението не е подадена и то следва да се счита за влязло в сила в тази му част.Процесната въззивна жалба е насочена само срещу осъдителната част на първоинстанционното решение,с която е уважен частично иска за изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди,като е осъден ответника да заплати на ищцата такова обезщетение в размер на 30 000 лв.,ведно със законната лихва върху сумата,считано от 14.01.2020 г. до окончателното ѝ изплащане,както и срещу частта,с която е осъден да ѝ заплати съдебни разноски за производството пред първата инстанция.Предвид това въззивният съд ще извърши преценка само по основателността на иска за неимуществени вреди,не и на другия иск,касаещ изплащането на

обезщетение за причинени на ищцата имуществени вреди от процесното ПТП.

От фактическа страна на първо място следва да се отчете обстоятелството, че в хода на първоинстанционното производство е постановена присъда №260002 от 18.09.2020 г. по НОХД №317/2020 г. по описа на А.ския районен съд, с която третото лице-помагач Х. И. М. е признат за виновен в това, че на 27.06.2019 г. на път PDV-1012, км 1+500, гр. А.-с. Б., в землището на гр. А., обл. П., при управление на лек автомобил марка „М.“ с рег. №***, е нарушил правилата на движение по изброените в присъдата разпоредби от Закона за движение по пътищата и е реализирал пътнотранспортно произшествие с лек автомобил марка „С.“, модел „И.“ с рег. №***, управляван от Х. Е. А. /т.е. от ищцата в настоящия исков процес/ и по непредпазливост е причинил на същата две средни телесни повреди, изразяващи се в кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка, довел до разстройство на здравето, временно опасно за живота и счупване на лявата лъчева кост, което довело до трайно затрудняване движенията на левия горен крайник, като деянието е извършено в пияно състояние с концентрация на алкохол в кръвта от 2,61 на хиляда и след употреба на наркотични вещества-метадон-престъпление по чл.343, ал.3, б. „а“ във вр. с ал.1, б. „б“ и във вр. с чл.342, ал.1 от НК.

С други думи, налице е влязла в сила присъда /заверено копие от която е приложено към първоинстанционното дело/, с която третото лице-помагач Х. И. М. е признат за виновен в причиняването на соченото от ищцата ПТП от 27.06.2019 г. и в причиняването ѝ по непредпазливост на две от телесните увреждания, описани в процесната искова молба. Съгласно чл.300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. С оглед на това, на основание посочената разпоредба от ГПК, настоящият съд приема, че влязлата в сила присъда по посоченото наказателно дело установява по задължителен за гражданския съд начин, че третото лице-помагач Х. М. виновно и противоправно е причинил посоченото в исковата молба ПТП от 27.06.2019 г. и че в причинно-следствена връзка с това произшествие са причинени на ищцата горните две телесни повреди. До същия извод е стигнал и първоинстанционния съд в обжалваното решение, вземайки предвид влязлата в сила и постановена по горното наказателно дело присъда.

На следващо място, от приложената към първоинстанционното дело медицинска документация и от заключението на комплексната съдебномедицинска експертиза, изготвено от вещите лица д-р Д. М. и д-р Д. С., се установява, че вследствие на процесното ПТП на ищцата Х. А., освен посочените в присъдата телесни повреди- кръвоизлив под твърдата обвивка на мозъка вдясно и счупване на лъчевата кост в областта на лява гривнена става, са причинени още две телесни увреждания, изразяващи се в разкъсно-контузна рана по лицето /брадата/ и контузия на главата. Посоченото експертно заключение не е оспорено от страните, изготвено е професионално и обосновано, поради което се кредитира от въззивния съд, а и правилно е кредитирано от първоинстанционния съд. Поначало няма процесуална пречка в рамките на воденото гражданско производство по предявен иск за обезщетяване на

неимуществени вреди,явяващи се последица от настъпило ПТП,да бъдат установявани телесни увреждания,които не са включени в постановената от наказателния съд присъда.Затова въззивният съд намира,че при оценката на твърдяните от ищцата неим. вреди следва да се отчетат причинените ѝ и посочени в присъдата две средни телесни повреди,а наред с това и телесните увреждания,установени в настоящото гражданско производство,които са от категорията на леки телесни повреди.

Освен изложеното,от коментираното заключение на комплексната СМЕ се установява,че всички описани по-горе телесни травми са били установени след извършени медицински прегледи на ищцата в У. „С.“-гр.П.,където тя е била откарана с Бърза помощ непосредствено след настъпване на пътното произшествие от 27.06.2019 г.Установява се още,че след хирургична обработка на равана на лицето и поставяне на гипсова превръзка в областта на лява ръка,ищцата е била приета в Клиника по неврохирургия за консервативно лечение и наблюдение,а след стабилизиране на съС.ието ѝ е изписана на 05.07.2019 г. с указание за спазване на домашен режим.В заключението се съдържа и констатацията,направена след извършен от вещото лице д-р Д. М. /ортопед-травматолог/ преглед на ищцата на датата 27.06.2021 г.,че в момента на прегледа ищцата е напълно възстановена в областта на опорно-двигателния апарат.Наред с това е отразена и констатацията на вещото лице-неврохирург д-р Д.С.,че от извършения преглед на ищцата на 28.06.2021 г. в Клиника по неврохирургия на У. „С.“ вещото лице е установило,че ищцата не е дала никакви оплаквания и има ясно сазнание,а и не се е установила огнищна неврологична симптоматика.Посочено е,че ищцата е представила магнитно-резонансна томография,проведена на 09.09.2019 г.,със заключение,че на главния и гръбначния мозък в шийния отдел липсват патологични промени.

Отново от горното заключение и от обясненията,дадени устно от вещите лица и отразени в протокола от проведеното на 13.07.2021 г. открито съдебно заседание по първоинстанционното дело,става ясно,че ищцата се е възстановила напълно от получените травми за около 100 дни,като първоначално ѝ е била причинена болка със силно изразен характер,която е намалявала с времето.В обясненията си вещото лице С. сочи,че за възстановяването на ищцата говори и факта,че при направеният ѝ няколко месеца след инцидента магнитен резонанс,който е еталон за изследване на мозъчната тъкан,не са открити никакви остатъчни травматични промени.

По първоинстанционното дело е разпитана като свидетел майката на ищцата-М.Х. А.,която дава показания,че през първите пет дни след приемането ѝ в болницата,ищцата е била изцяло на легло и не ѝ е било позволено да става „заради хематома“,както сочи свидетелката,като през това време майка ѝ е помагала да бъде обслужвана.В болницата ищцата престояла девет дни,според показанията на свидетелката,а след изписването ѝ майка ѝ продължила да ѝ помага при къпането,защото ищцата не можела да се къпе сама поради счупената ѝ ръка.Свидетелката заявява,че възстановяването на ръката на ищцата е продължило един месец,като след този месец е била свалена гипсовата имобилизация,а общо три месеца са били необходими на ищцата за възстановяване движението на

ръката.Св. А. сочи също така,че дъщеря й-ищцата по делото,е отсъствала от работа след произшествието в продължение на три месеца и през целия този период е била уплашена,събуждала се е и е имала кошмари,имала е и проблеми с приемането на храна заради травмата в областта на лицето /без да сочи за какъв период от време са били тези проблеми/.Посочва още,че ищцата има остатъчни последици от инцидента,които се изразяват в това,че изпитва страх,когато шофира.Съдът кредитира показанията на св. А. относно горните посочени от нея обстоятелства при съобразяване разпоредбата на чл.172 от ГПК,т.е. при отчитане на възможната заинтересованост на свидетелката предвид близката родствена връзка с ищцата,но и при съобразяване на това,че в тази им част показанията са в съответствие с данните,съдържащи се в заключението на комплексната СМЕ.

Не следва обаче да се кредитират показанията на същата свидетелка относно твърденията й,че ищцата около пет дни при престоя й в болницата е била в безсъзнание и че е имала счупено ребро,тъй като тези твърдения на свидетелката не се подкрепят от медицинска документация и от назначените по делото комплексни експертизи.Не се потвърждава от експертно заключение и твърдението на свидетелката,че ищцата вследствие на пътния инцидент има видим белег на дясната ръка,както и такъв в областта на лицето,но дори и реално да съществуват тези белези,то няма никакви данни те са останали вследствие на уврежданията от процесния пътен инцидент.

Освен гореустановеното,между страните е изначално безспорно,че за лекия автомобил,марка „М.“,управляван по време на пътнотранспортното произшествие от виновния водач Х. М.,не е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на настъпване на произшествието.Не е спорно също така,а и се установява с приложени към първоинстанционното дело писмени доказателства,че ищцата е отправила пред ответника извънсъдебна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за вредите,причинени й от процесното ПТП,но ответникът Г.Ф. е отказал да й плати такова обезщетение.

Предвид горната фактическа обстановка се налага извода,направен и от първоинстанционния съд в обжалваното решение,че са налице законовите предпоставки,определени в разпоредбите на чл.557,ал.1,т.2,б.„а“,чл.558,ал.3 и ал.5 от ТЗ,за ангажиране отговорността на ответника Г.Ф. относно изплащане на обезщетения за вреди от незастраховано МПС и в частност-за обезщетяване на неимуществените вреди,претърпени вследствие на реализираното с незастрахования лек автомобил произшествие,виновно и противоправно причинено от третото лице-помагач.В този контекст са неоснователни поддържаните във въззивната жалба оплаквания,че първоинстанционният съд е формирал вътрешното си убеждение въз основа на погрешен анализ на доказателствения материал и че в противоречие със събраните по делото доказателства неправилно е приел наличието на фактически и правни основания за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди на ищцата,както и че не е обсъдил всички доказателства и доводите на страните и не е преценил всички правнорелевантни факти,от които произтича спорното право.Неоснователно е и изложеното оплакване,че правните съждения на

първоинстанционния съд, съдържащи се в решението, са фрагментарни и без определена логическа последователност. Напротив, в мотивите на решението си първоинстанционният съд е коментирал всички събрани по делото и относими към конкретния правен спор доказателства-постановената срещу третото лице-помагач присъда, представената медицинска документация, назначените и изготвени по делото комплексни експертизи, доказателствата за отправена от ищцата до ответника извънсъдебна претенция за изплащане на обезщетение, като е приел въз основа на тези доказателства обоснован, правилен и почиващ на закона извод за наличие на законовите предпоставки за ангажиране отговорността на ответника относно изплащане на ищцата на претендираното от нея обезщетение за неимуществени вреди, който извод се споделя изцяло от настоящата инстанция.

Неоснователни са и поддържаните в жалбата оплаквания, че първоинстанционното решение е постановено в противоречие с чл. 52 ЗЗД и със задължителната практика на ВС и ВКС по приложението на посочената разпоредба, от която произтича принципа за справедливост при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди. При определяне на справедливия размер на обезщетението подлежат на отчитане установените обстоятелства относно вида и характера на причинените на ищцата травматични увреждания, продължителността на оздравителния период от уврежданията, който общо е бил около 100 дни, обстоятелството, че след този период ищцата се е възстановила изцяло от уврежданията. На отчитане подлежи и обстоятелството, че първоначално ищцата е изпитала силни болки от уврежданията, получени при процесния пътен инцидент, както и че за период от около един месец е имала нужда от чужда помощ, за да може да се обслужва и че като цяло е търпяла през този период ежедневни неудобства от уврежданията, изразяващи се най-вече в счупването на едната ѝ ръка и наложената в тази връзка гипсова имобилизация, но заедно с това и от причинения кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка, който макар и да не е бил голям, е довел до разстройство на здравето, временно опасно за живота, както сочат вещите лица. Следва да се отчетат и създадените на ищцата, макар и кратковременни, затруднения от получената рана в областта на лицето, изразяващи се в затрудненото хранене вследствие на същото увреждане. На съобразяване подлежи и възрастта на ищцата към момента на настъпване на произшествието, както и социално-икономическата обстановка в страната към същия този момент и като краен резултат въззивният съд намира, че при отчитане на описаните обстоятелства, определения с първоинстанционното решение размер на обезщетението за неимуществени вреди от 30 000 лв. не е завишен, а е справедлив и съобразен с нормата на чл. 52 от ЗЗД.

На следващо място, неоснователно е и поддържаното във въззивната жалба оплакване за постановяване на първоинстанционното решение в нарушение на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД. Напълно правилна и почиваща на събраните по делото доказателства е преценката на първоинстанционния съд, че заявеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата, е неоснователно. Същото възражение почива на твърдението, че време на настъпването на процесното ПТП ищцата е пътувала в

управлявания от нея лек автомобил без поставен обезопасителен колан. В заключението на комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, изготвено от вещите лица инж. С.М. и д-р М.Б. и неоспорено от страните, е посочено, че липсват видими травматични увреждания по тялото на ищцата Х. А., които да са причинени от предпазен колан при станалото ПТП, като липсата на такива увреждания не изключва възможността ищцата да е ползвала обезопасителен колан по време на произшествието, но от него да не са останали видими следи по тялото и корема ѝ. Наред с това е посочено в същото заключение, че не може да се приеме с категоричност, че е имало свободно движение на тялото на Х. А. в купето на автомобила и е твърде възможно поради липсата на видими травматични увреждания по гръдния кош, корема и долните крайници, пострадалата да е била с поставен обезопасителен колан и получените от нея травми да са в резултат на настъпили деформации в купето на управлявания от нея лек автомобил марка „С.“ в резултат на тежкия удар между двете МПС. Вещите лица посочват в същото заключение и извода си, че получените от ищцата травматични увреждания най-вероятно биха били същите и с предпазен колан, т.е. със или без поставен обезопасителен колан, ищцата най-вероятно е щяла да получи същите увреждания, които реално са ѝ били причинени при процесното ПТП. При това положение се налага извода, до който е стигнал и първоинстанционният съд, че заявеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата е неоснователно. На първо място не е установено, че ищцата е пътувала без обезопасителен колан по време на произшествието, а от коментираното експертно заключение, макар и в степен на вероятност, се налага обратния извод – че ищцата е била по време на инцидента с поставен обезопасителен колан. Освен това, за да се приеме за основателно коментираното възражение за съпричиняване, следва да е установен и това, че неизползването на обезопасителен колан по време на произшествието е допринесло за получаване на уврежданията, които са причинени на ищцата при процесното ПТП. Такава връзка между установените по делото телесни увреждания на ищцата и отрицателния факт на непоставен от нея обезопасителен колан /дори и този факт да бе доказан/ не се установява, а напротив – както експертите приемат, същите увреждания най-вероятно са щели да настъпят, независимо от ползването или не на обезопасителен колан. Ето защо настоящият съд приема за неоснователно заявеното от ответника възражение за съпричиняване и счита за правилна извършената от първоинстанционния съд преценка относно това възражение, съвпадаща с тази на въззивния съд.

Предвид всички изложени по-горе съображения се налага и крайния извод, че предявеният осъдителен иск за заплащане на застрахователно обезщетение е основателен до уважения му от първоинстанционния съд размер и решението на същия съд в обжалваната му осъдителна част, с която ответникът е осъден да заплати на ищцата такова обезщетение в размер на 30 000 лв. е правилно и като такова следва да се потвърди в тази му част. То следва да се потвърди и в останалата обжалвана част, с която е присъдена законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от 14.01.2020 г. до окончателното плащане на сумата, както и в частта, с която ответникът е осъден да заплати на „А.д. В. и Б.“ адвокатско възнаграждение в размер на 1718,75 лв. на основание чл.38, ал.2 от Закона за

адвокатурата. Законната лихва се дължи като последица от уважаването на иска, а срещу определената начална дата, от която е присъдена, не се съдържат никакви оплаквания във въззивната жалба. Що се касае до възнаграждението, присъдено на адвокатското дружество, то жалбоподателят не е посочил изрично, че обжалва решението в тази му част, но е заявил, че го обжалва в частта, с която е осъден да заплати сторените от ищцата разноски и настоящият съд приема, че това се отнася и за присъденото в полза на представляващото ищцата А.д., макар и да не се касае за реално платени от ищцата съдебни разноски. А по същество, въззивният съд счита, че предвид правилността на първоинстанционното решение в обжалваната му част относно присъденото обезщетение за неимуществени вреди, няма основание да се изменя или отменя решението и в обжалваната част за разноските.

Вследствие на всичко изложено по-горе, въззивната жалба е изцяло неоснователна, а първоинстанционното решение следва да се потвърди във всичките му обжалвани части.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция, фонда-жалбоподател няма право на разноски за тази и първата инстанция. Предвид неоснователността на въззивната жалба, ще следва да се уважи заявеното от пълномощника на въззиваемата-адв. В. искане да се присъди в полза на „А.д. В. и Б.“ адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. На същото А.д. ищцата /настояща въззиваема/ е предоставила пълномощно, приложено в заверено копие на л.132 по първоинстанционното дело, от съдържанието на което става ясно, че на адвокатското дружество е предоставено правомощието да оказва правна защита на ищцата до окончателното приключване на делото във всички съдебни инстанции и е предвидено представителството да се осъществява на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, т.е. оказваната на ищцата от дружеството адвокатска защита да е безплатна поради материално затруднение на ищцата. Няма съмнение, че от страна на адвокатското дружество е налице съгласие за осъществяване на безплатна правна помощ спрямо ищцата на посоченото правно основание, макар и такова да не се съдържа изрично в предоставеното му от ищцата пълномощно. С оглед на изложеното и предвид изхода на спора пред настоящата инстанция, ще следва да се присъди на горното А.д. възнаграждение по чл.38, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, като размера на възнаграждението следва да се определи съобразно обжалваемия пред настоящата инстанция материален интерес и приложимата в случая разпоредба на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като на основание §2 от ДР на същата наредба, върху дължимото адвокатско възнаграждение ще следва да се начисли и ДДС предвид установения по делото факт, че горното А.д. е регистрирано по ЗДДС. При съобразяване на изложеното, дължимото на адвокатското дружество възнаграждение възлиза на сумата от 1716 лв. с включен ДДС и тази сума следва да бъде осъден жалбоподателя на да заплати на адвокатското дружество.

Мотивиран от горното Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260043 от 11.02.2022 г., постановено по т.д.№157/2020 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, I V гр.с., в обжалваната му част, с които ответникът-жалбоподател Г.Ф.-С., ЕИК *** е осъден да заплати на ищцата Х. Е. А. с ЕГН ***** сумата от 30 000 лв., ведно със законната лихва върху нея от датата 14.01.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, която сума представлява застрахователно обезщетение за причинените на ищцата неимуществени вреди, произтекли вследствие на телесните увреждания, описани в диспозитива на решението и причинени ѝ в резултат на ПТП от 27.06.2019 г., настъпило на територията на Република България-на път PDV-1012, КМ 1+500, гр.А.-с.Б., в землището на гр.А., на 27.06.2019 г. и причинено виновно от Х. И. М. при управление на лек автомобил марка „М.“, рег.№***, за който не е имало сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, а също и в частта, с която Г.Ф.-С. е осъден да заплати на „А.д. В. и Б.“-гр.С. с ЕИК *** сумата от 1718,75 лв. адвокатско възнаграждение с включен ДДС за оказана безплатна правна помощ и съдействие на ищцата по т.д.№157/2020г. По описа на ОС-Пловдив, IV-ти състав-Х. Е. А., съразмерно на уважените искове.

ОСЪЖДА Г.Ф. с ЕИК ***, със седалище в гр.С. и адрес-ул.“Г.И.“№2, да заплати на „А.д. В. И Б.“ с ЕИК ***, със седалище в гр.С. и адрес-ул.“Б.“11-12, офис 5, сумата от 1716 лв. /хиляда седемстотин и шестнадесет лева/, представляваща адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата с включен ДДС, дължимо за оказана безплатна адвокатска защита на въззиваемата Х. Е. А. във въззивното производство по т.д. №432/2022 г. по описа на Апелативен съд-Пловдив.

Решението е постановено при участието на Х. И. М. с ЕГН ***** като трето лице-помагач на страната на ответника /и жалбоподател по настоящото въззивно дело/ Г.Ф.-С..

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____